

РЕШЕНИЕ

№ 393

гр. София, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4967** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от Т. М. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ет.4, ап.14, чрез адв. С. А. от САК, с която е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4 000 лева, ведно със законната лихва причинени от незаконосъобразно действие на органите на МВР за периода от 10.08.2019г. до 01.06.2022г. Претендират се направените по делото разноски.

Основанията на исковата претенция са следните:

Претендира, че при извършена проверка“Паспортен контрол“ на 10.08.2019г. не й било разрешено да напусне границата на Република България поради това, че личната й карта с №[ЕИК], издадена на 02.07.2010г. от МВР [населено място] била обявена за невалидна, каквото обстоятелство не е заявявала пред органите на МВР. Вследствие на създалата се ситуация не могла да осъществи планираната екскурзия до Л., като отпътували само съпругът й и дъщеря й. В резултат на тези незаконосъобразни действия изживяла стрес, притеснение, страх, уплаха, несигурност, безпокойство, обърканост и паника, потиснатост и отчаяние, причинили й неимуществени вреди.

В съдебно заседание ищцата, чрез адв. Х., моли исковата молба да бъде уважена.

Претендира за сторените по делото разноски, съобразно представения списък по чл.80 ГПК.

В писмена защита по делото адвокат А. претендира основателност на исковата претенция изцяло, счита, че по делото са доказани всички изискуеми предпоставки за ангажиране на отговорността на Държавата за вреди. Претендира, че психоемоционалното състояние на ищцата се е влошило значително, негативните й емоции били завишени до краен предел вследствие на поведението на ответника, съзнанието й било обхванато от неправомерното поведение на ответника, от обидното отношение и разочарованието в тази връзка. Това било засилено от обстоятелството, че ищцата постъпвала винаги добросъвестно, стриктно и акуратно като поведение поради това била особено огорчена, почувствала обида и унижение от поведението на органи на ответника, което определяла като недопустимо поведение. Доказало се, че цялото негативно състояние не е отшумяло и към този момент, всички отрицателни промени в живота на ищцата не били преминали и тя все още не е преодоляла последиците от случилото се. Претендира присъждането на главницата за обезщетение за неимуществени вреди - 4000 лв. и законната лихва, считано от датата на исковата молба – 02.06.2022г., както и мораторната лихва до датата на исковата молба – 1141,10 лв. – лихва за забава, дължима върху сумата на обезщетението от деня на увреждането – 10.08.2019г. до 01.06.2022г. – денят, предхождащ подаването на исковата молба. Претендира и направените разноски.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, в писмен отговор и пред съда чрез юрк. В. оспори изцяло исканията на ищеца, иска от съда да постанови отхвърлянето им, счита, че не се доказаха претърпени неимуществени вреди от ищеца, претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и направи възражение за прекомерност на възнаграждението на адвоката, да бъде присъдено такова в минимален размер. В писмен отговор и в писмена защита ответникът излага конкретни съображения за неоснователност и недоказаност на исковите. Касаело се за иск за вреди от административна дейност, осъществявана от държавен орган, но не били ангажирани доказателства, че поведението на длъжностното лице е извършено в противоречие с разпоредбите на нормативен волеви акт.

Ответникът счита за недоказан вторият елемент на отговорността по ЗОДОВ – претърпени вреди, към исковата молба не били приложени доказателства за твърденията за претърпян психически стрес и дискомфорт през процесния период, не били ангажирани и представени доказателства за установяване на психически страдания, или за извършени впоследствие медицински прегледи. Именно медицинско лице било компетентно да установи с точност въздействието на негативните емоции върху психиката. Не би следвало твърденията да се доказват с гласни доказателствени средства от лица, близки на пострадалия.

Също ответникът твърди, че е недоказан и третият елемент за ангажиране на отговорността на държавата за вреди – причинно следствената връзка, в случая нямамо доказани преки и непосредствени вреди. В отговора на ответника, единственото обстоятелство, което не оспорва, са твърденията на ищеца за погрешно въвеждане като невалидна личната й карта. Иска от съда да постанови отхвърли иска на ищеца по делото като неоснователен и недоказан, в условията на евентуалност да спази чл.52 ЗЗД - по справедливост.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д., изразява становище за

неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на иска съдът намира следното:

Искът е допустим и е местно подсъден на Административен съд – София град. Касае се за претенция за обезщетение за неимуществени вреди, произтичащи от незаконосъобразни действия на органите на МВР. Съгласно чл.7 от ЗОДОВ вр. чл.203, ал.2 от АПК искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес на увредения срещу органите по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, от чиито незаконни действия са причинени вредите. Местната подсъдност е изборна и изборът принадлежи на ищцата, която в случая е решила да подаде иска си пред съда по мястото на увреждането. Съгласно чл. 204, ал.4 от АПК незаконосъобразността на действието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението за вреди.

Според чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическо лице, представлявано от органа от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Искът е предявен срещу СДВР при МВР, което е юридическо лице, в чиято структура се намира Дирекция „Български документи за самоличност“ по смисъла на чл.3, т.7 от ПУДМВР. Дирекция “Български документи за самоличност“ (ДБДС) е структура в специализираната администрация на МВР, която няма статут на юридическо лице. В чл.11, ал.3 от Правилника е посочено, че звената и длъжностите с функции по ал. 1 и 2 (между които е и ДБДС) в структурите на МВР(посочени в чл.3 и включващи областните дирекции на МВР) се причисляват съответно към тяхната специализирана и обща администрация. Функциите на ДБДС са разписани в чл. 83 от Правилника, между които в т.1 - "издава, отказва издаването, отнема, изземва и обявява за невалидни и унищожени български лични документи при условия и по ред, определени със закон". Следователно, дейностите по издаването и обявяването за невалидни на българските лични документи са възложени и на областните дирекции, каквато е и СДВР. Съгласно чл.9, ал.2 от ПУДМВР, Областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи(СДВР), в която съгл. ал.1 е включено 05 РУ, чийто системен оператор към отдел БДС – СДВР, е допуснал техническата грешка при отразяване на декларация за друга лична карта.

На основание изложеното, исковата претенция е процесуално допустима на основание чл.204, ал.4 АПК, и предявена срещу надлежен ответник - Столична дирекция на вътрешните работи.

Исковата молба е процесуално Допустима.Разгледана по същество същата се явява ОСНОВАТЕЛНА.

По фактическите основания на иска:

От доказателствата по делото се установява, а и не се спори, че на 10.08.2019г., около 10,00 часа, в [населено място], ищцата заедно със св.М. П. (с когото живее на съпружески начала) и дъщеря им Е. (11г.) са се явили на Аерогара – С. за пътуване до Л., Англия със самолет, с полет FR 9968.

По делото е представен протокол, рег. № 817700-1686/10.08.2019г. на “РДГП – Аерогари“, ГПУ – С., от който е видно, че лична карта №640403713, издадена на

02.07.2010г. от МВР – В. Т. на името на Т. М. П., ЕГН [ЕГН] е иззета от лицето. Валидността на картата е до 02.07.2020г. Картата е иззета като обявена за невалидна от СДВР [населено място] и това е било обяснено на ищцата от служителя на гранична полиция. При извършена проверка в автоматизираната информационна система на граничен контрол се установило, че лична карта №[ЕИК], издадена на 02.07.2010г. от МВР – В. Т. на Т. М. П., ЕГН [ЕГН], с която ищцата се е легитимирила при паспортна проверка, е обявена за невалидна под системен номер №[ЕИК] за издирване и конфискация като открадната, незаконно присвоена, изгубена. Сигнала за личната карта е разпространен в ШИС (Ш. информационна система) с идентификатор BG 0000003952389 и в И. на 11.07.2019г. и това е било обяснено на ищцата от служителя на гранична полиция. В резултат на това, тя останала в С., а св.П. и дъщеря им заминали за Л. с резервирания полет.

Видно от приложен доклад № 513р-94336/21.11.2019г. от СДВР, отдел „БДС“ за пренасочен по компетентност сигнал, депозиран от Т. М. П. относно сменен статут на личната ѝ карта, при извършена справка в Националния автоматизиран информационен фонд „Национален регистър на българските лични документи“ (НАИФ-НРБЛД), било установено, че лична карта с №640403713 е обявена за невалидна на 11.07.2019г. на основание регистрирана декларация с рег.№1475/11.07.2019г. по описа на 05 РУ – СДВР. При справка в архив на БДС е установено, че посочената декларация се отнася до лична карта с №640103713, поради което е липсвало основание личната карта на ищцата да бъде обявена за невалидна. При обработката на декларация с рег.№1475/11.07.2019г., служителката в 05 РУ в 03 сектор АОГТ СДВР е допуснала техническа грешка при изписване номера на личната карта посочена в декларацията, поради което неправилно е сменен статусът на личната карта на ищцата. Тези данни, обективирани в писмо от 22.11.2019г. на директора на дирекция Български документи за самоличност – СДВР до ищцата, са повторени в писмо на министъра на вътрешните работи до омбудсмана - от м. 12.2019г., признава се допуснатата грешка, също се сочат предприети мерки, но не и репариране на вреди на ищцата.

От ищцата са представени като доказателства потвърждение, изпратено на ел.поща на М. П. на резервацията от хотел „Corbigoe” за 5 нощувки за двама възрастни и едно дете на стойност 524,27 паунда, платими на място; Така представените писмени доказателства не са оспорени от ответниците .

За доказване на претърпените неимуществени вреди от ищцата са ангажирани гласни доказателства. Св. М. П. потвърди изложеното в исковата молба за емоционалното състояние на ищцата, за преживения стрес и притеснения от това, че била поставена в положението на гражданин опитващ се да напусне страната с невалиден документ за самоличност. Притеснение и разочарование преживяла и от недопускането да отпътува заедно със семейството си на планираната преди това екскурзия по повод 50 – годишнината ѝ.

По делото е разпитан и свидетелят Д. П., която заявява, че от дълго време се познавали с ищцата. Според показанията на свидетелката, Т. П. преживяла тежко случилото се, че не могла да продължи пътуването си заедно със семейството си. Била неспокойна, обърквана и подтисната, затворила се в себе си. Случаят на летището оставил трайна следа върху психиката ѝ. Според свидетелката все още продължава да се тормози, когато се сети за случилото се. Описва ищцата в деня на недопускането ѝ до полета, описва случая като много неприятен, било голям шок, ищцата не можела

да мисли и разсъждава била объркана, не можела да продължи живота си, не знаела просто какво да прави на следващия ден, била объркана и разстроена, също била притеснителен човек, като заговорели за случая, ищцата променяла лицето си и започвал да трепери гласа ѝ. Нямамо как да забрави този случай. Описва ищцата като съвестен човек, това пътуване било първото за ищцата зад граница и първата ѝ възможност за това, очаквано, планирано за нейния юбилей – 50 годишнина, пътуването било една мечта за ищцата от години. Свидетелката помогнала на ищцата да намери РПУ, където е станала грешката, да прави нещо докато дъщеря ѝ и мъжът и са в чужбина, за да се насочи мисълта ѝ в друга посока.

От страна на ответника освен представянето на административната преписка, не бяха ангажирани доказателства.

Правна преценка на съда

При тази фактическа обстановка, Съдът намира, че са налице всички предпоставки от фактическия състав на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за претендиращия период – налице е незаконно действие на длъжностно лице на 03 сектор АОГТ СДВР, претърпени неимуществени вреди и причинна връзка между тях.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. Административна е всяка дейност, свързана с упражняване на властнически правомощия от органите на изпълнителната власт - в случая органите на СДВР.

Съгласно чл. 32, ал. 1 т. 2 от Закона за българските лични документи за невалидни се обявяват личните карти на лица, които са заявили, че личната им карта е изгубена, открадната или унищожена. Невалидността се обявява от органа, издал личната карта на лицето. В случая Т. М. П. не е подавала заявление, че личната ѝ карта е изгубена, открадната или унищожена и никога не е губила личната си карта. Документът е издаден от ОД на МВР –В. Т. . Установи се по делото, че този орган, който е компетентен не е обявявал личната ѝ карта за невалидна. Установява се, че личната ѝ карта, с която се е легитимирала пред служител от „Граничен контрол паспортна проверка от „Регионална дирекция „Гранична полиция - Аерогари“ е валиден официален документ, установяващ самоличността на лицето, което го е представило и не е предмет или средство на престъпление.

Поради допуснатата техническа грешка от служител в БДС към 05 РУ СДВР при обработване и въвеждане на данните в Национален автоматизиран информационен фонд „Национален регистър на българските лични документи“ на подадена от В. М. У. с ЕГН [ЕГН] декларация с рег.№1475/11.07.2019г., погрешно и без фактическо и правно основание за невалидна е въведена личната карта на Т. М. П.. Автоматично данните са отразени и в базата данни на Автоматизираната информационна система Издирвателна дейност НШИС т.е. документът е обявен за невалиден и подлежащ на издирване и изземване по реда на чл.84 ЗМВР.

Въвеждането на личната карта на ищцата в информационната система на МВР като невалидна представлява незаконосъобразно действие на служителка на ОБДС – СДВР, независимо че се дължи на техническа грешка при въвеждане на номера на личната карта на друго лице и е станало причина спрямо Т. П. да бъдат предприети

действия по реда на чл.84, ал.1 от ЗМВР. Разпоредбата предвижда, че полицейските органи могат да изземват временно вещ, за която има сигнал за издирване в ШИС и/или в информационните фондове на Международната организация на криминалната полиция (И.). По този ред е съставен протокол за доброволно предаване на личната карта и са нети обяснения от лицето. Действията предприети спрямо Т. П. от полицейските органи на гранична полиция по реда на чл.84 от ЗМВР се основават на погрешно въвеждане от служителка на ОБДС – СДВР на личната ѝ карта като невалидна, без да е имало каквото и да е законово основание за това.

От доказателствата по делото съдът приема за установени фактическите основания на иска, в това число на основание признание на компетентен административен орган и министърът на вътрешните работи, че действително поради грешка при обработване на лични документи в системата на Български документи за самоличност и последвалите въз основа на тази грешка действия на граничните органи, е иззета личната карта на ищцата и не е допусната до полет за Л. на 10.08.2019г. По делото няма данни ищцата да е притежавала международен паспорт или да е предложено от граничните органи с такъв документ да осъществи полета си.

В резултат на незаконосъобразните действия на служител при СДВР ищцата изпитала емоционален стрес, провокиран от невъзможността да замине със семейството си на предварително плануваната екскурзия. Съдът преценява като логични и убедителни твърденията на св. П. и св. П., но непотвърдени от каквито и да било други преки и/или косвени доказателства. Съдът счита за достоверни твърденията на свидетеля М. П. предвид факта, че живее на семейни начала с ищцата, вследствие на което двамата са поддържали редовно контакт (преди и след случая) и така е придобил непосредствени впечатления от нейното емоционално (психическо) състояние. Вредите не са доказани със съдебно – психологическата експертиза, която да потвърди гласните доказателства, нито е представено заключение на проведена експертна психологическа консултация, относно емоционалното състояние на ищцата, което да е в пряка връзка с преживяванията, посочени в исковата молба. Въпреки това, съдът цени свидетелските показания на П. като незаинтересовани и от преки наблюдения на състоянието на ищцата, поради което и приема за доказани изложените в исковата молба твърдения за: изпадане в „силен стрес, притеснение, уплаха, несигурност, безпокойство, обърканост, и паника, потиснатост и отчаяние. Самият факт на фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване извън страната, предполага настъпването на емоционален стрес, провокиран от подозрението, че е извършила нещо нередно. Провалила се екскурзията на ищцата заедно със семейството ѝ, която както се установява от изнесените данни от П., е първото пътуване на ищцата зад граница и във връзка с нейната 50 годишнина, а случилото се обезсмислило положените усилия по подготовката за семейно отпразнуване на юбилея ѝ.

В процесния случай, за да определи справедлив размер на обезщетението Съдът съобрази гласните доказателства, както и другите, релевантни факти и обстоятелства, приемайки, че претенцията за репарирание на понесени от ищцата П. неимуществени вреди се явява основателна и доказана.

В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ДР на ЗОДОВ за

неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите. Съгласно трайно установената съдебна практика понятието „справедливост“ по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера и интензитета на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Следва да се вземе предвид и стандартът на живот на ищцата и икономическите възможности на населението в страната, доколкото обезщетението не следва да води до неоснователно обогатяване. Отчитайки тези обстоятелства, както и, че :

-Интензитетът на породените негативни емоционални преживявания - от среден към висок, тъй като макар и да се касае за преходно емоционално страдание, без белези на дълбоки и трайни увреждания на психиката на ищцата, видно от разпита на свидетелката по делото, всеки спомен за неосъщественото пътуване предизвиква силна негативна емоция в съзнанието на ищцата.

- Съдът взема предвид и периодът от време, през който ищцата е търпяла вредите – от 10.08.2019г. до 02.06.2022г., което се и доказва по делото. Видно от разпита на свидетелката, ищцата продължава да търпи негативните изживявания от неосъщественото пътуване и проваленият ѝ личен празник със семейството, и към датата на устните състезания.

-Следва да се посочи, че макар и служителката на СДВР да е извършила незаконосъобразното действие още през юли 2019г., ищцата е узнала за него и то е проявило своето действие спрямо нея едва на 10.08.2019г. На тази дата е настъпило и увреждането на ищцата от незаконосъобразното действие - негативните изживявания, които съдът приема, че е търпяла през целия исков период.

Съдът намира, че за претърпените неимуществени вреди по критериите за справедливост, на ищцата се следва обезщетение в размер на 10 000 лева за периода от 10.08.2019г. до 02.06.2022г., почти три години или 1022 дни.

Съдът обаче следва да присъди по-ниският претендиран размер на обезщетението от 4 000 лева.

Предвид уважаване на основния иск, следва да бъде уважен и акцесорния такъв за присъждане на лихви:

1)На правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД следва да бъде присъдена законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането.

2)На правно основание чл.86 ЗЗД ищцата претендира присъждане на изтекли мораторни лихви от 10.08.2019г.-датата на неправомерното увреждане на ищцата, до 01.06.2022г. – до датата на подаването на исковата молба върху размера на обезщетението - в размер на 1141,10лв. Този акцесорен иск е основателен. Съгласно чл.84, ал.3 ЗЗД, При задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Съгласно

чл.114, ал.1 Давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а съгласно ал.3 на същата разпоредба, за вземания от непозволено увреждане давността почва да тече от откриването на дееца. При приложение на посочените разпоредби в казуса по делото следва, че давността е започнала да тече и забавата на ответника да заплати обезщетението за вреди на ищцата са настъпили на една и съща дата и това е дата на извършените неправомерни действия спрямо ищцата – 10.08.2019г. От тази дата се дължи обезщетението на ищцата – за всички преки и непосредствени неимуществени вреди в случая, от тази дата се дължи и лихва за забава при плащане на обезщетението, доколкото към датата на устните състезания няма данни ответникът да е извършил плащане.

Така претендиращият размер на изтеклите мораторни лихви за периода от датата на забава – 10.08.2019г. до датата на исковата молба – 01.06.2022г., предявен още с исковата молба, проверим като изчисление и определен на основание чл.86, ал.2 ЗЗД – в размер на законната лихва, определена с Постановление № 426 от 18 декември 2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения на Министерския съвет на Република България, неоспорен от ответника в писменият отговор и в ход по същество, следва да бъде присъден – в размер на 1141,10лв.

По претенцията на страните за разноски:

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. По силата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Ищецът е представил списък на разноските /л. 75 от делото/. ./, претендират се 20 лева държавна такса и 1680 лева адвокатско възнаграждение, договорено и платено. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид извършените процесуални действия и проведени множество заседания по делото. Разноските са 20 лева такса и 375 лева адвокатски хонорар, пропорционално на уважената част от иска.

На ответника не се следват разноски, предвид изхода на делото.

Мотивиран от гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, I-во отделение, 12 –ти състав на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. М. П., ЕГН [ЕГН] за неправомерни действия на органите на ОБДС- СДВР , извършени на дата 10.08.2019г.не е разрешено на ищцата да напусне територията на страната, а личната ѝ карта била иззета, следните суми:

1)сумата от 4 000 /четири хиляди/ лева, представляваща обезщетение за

неимуществени вреди за периода от 10.08.2019г. до 02.06.2022г. – датата на завеждане на исковата молба,

2)изтекли мораторни лихви от 10.08.2019г.-датата на неправомерното увреждане от страна на органи на МВР до 01.06.2022г. – до датата на подаването на исковата молба върху размера на обезщетението - в размер на 1141,10лв.

3)законната лихва върху размера на обезщетението, считано от 02.06.2022г. до окончателното ѝ плащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да възстанови на Т. М. П., ЕГН [ЕГН] заплатеното от нея възнаграждение за адвокат, в размер на 375 лв. (триста и седемдесет и пет лева), съразмерно на уважената част от иска и държавна такса, в размер на 20 лв. (двайсет лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: